

เพชรสีเพลิง

บทที่ 28

รถของชิปไตและปัทมศรี กลับมาถึงบ้านเมื่อเวลาตีหก ภัตตร
หลับไปก่อนด้วยความเหนื่อยอ่อน แต่ต้องตกใจตื่นเพราะเสียง
โวยวายของบิดาที่ตบประตูเรียก

หญิงสาวนั่งงกก่อนจะค่อยๆ ลุกขึ้นจากเตียง น้ำเสียงชิปไต
ขุ่นเคือง

“ภัตตร ภัตตร”

เสียงปัทมศรีปรามอ่อยๆ “ไว้พรงนี้ค่อยพูดกันไม่ดีหรือคะพอ
นี้ตีหกมากแล้ว ไปนอนกันก่อนเถอะคะ”

“ไม่ได้ ต้องพูดให้รู้เรื่องคืนนี้ไม่ อย่างนั้นพรงนี้มันก็หายหัว
ไปแต่เช้า ปล่อยไว้มันจะเคยตัวใหญ่ ประเดี๋ยวก็จะทำอะไรแผลงๆ
อีก... ภัตตร เปิดประตูเดี๋ยวนี้”

เสียงพรรณรายถามว่า “มีเรื่องอะไรกันคะ”

“แม่ตัวดีของคุณแผลงฤทธิ์โดดหนีจากเรือ เล่นเอาหัวปิ่นไป
ตามๆ กัน กัปตันจะหยุดเรือแล้วแจ้งตำรวจให้มาช่วยค้นหา เกือบ
เป็นเรื่องใหญ่ไปแล้ว”

หญิงสาวจำใจต้องเปิดประตูด้วยสีหน้าเจื่อนจาง ร่างสูงใหญ่
ยื่นแสดงความโกรธเกรี้ยว มีพรรณรายและปัทมศรีมองอย่างไม่
สบายใจอยู่ข้างหลัง

เขาผลักไหล่เธอจนเซ กระซอกเสียงถาม

“อ้าว ไหนบอกมาซิว่าแกคิดจะทำอะไร”

เสียงเธอขาดๆ หายๆ “พ่อ... สรพลัดตกเรือคะ...”

“นี่นี่ว่าฉันจะเชื่อเรื่องโกหกบ้างๆ ของแกหรือ”

อีกฝ่ายนัยน์ตาตกมองพื้น น้ำตาหยาดหยด เธอเพิ่งเฉียด
เข้าไปใกล้ความตายแท้ๆ แต่บิดากลับกล่าวหาอย่างไม่ปราณี

เขายกนิ้วชี้ชี้ไปหน้าอ่อนๆ ที่ขีดผือด

“ฉันเมื่อเรื่องบ้างๆ ของแกเต็มทีแล้ว ฉันจะไม่ทนกับมันอีก
ถ้าแกคิดจะทำอะไรอีกเพียงครั้งเดียวละก็เก็บข้าวของออกไปจากบ้าน
ฉันได้เลย แล้วไม่ต้องโผล่มาให้เห็นอีก”

“พ่อคะ.....”

“คุณคะ.....”

ชิปไตไม่สนใจเสียงห้ามอ่อนอ่อยของผู้หญิงที่เขารักทั้งสองคน
ยังคงเกรี้ยวกราดใส่เจ้าของห้องที่สีหน้าสลดเจื่อนจางยื่นกัมหนาน้ำตา
กลบตา

“สำหรับโยธิน ไม่ว่าแกจะรู้สึกยังไง จำไว้ว่าแกต้องทำตาม
เขาทุกอย่าง พ่อเขามีบุญคุณกับฉัน ถ้าแกทำฤทธิ์ทำเดชดี้อัน
กับโยธินก็เหมือนอกตัญญูกับฉันด้วย เข้าใจไหม”

อีกฝ่ายได้แต่กรีดน้ำตา เสียงหัวนกร้าวจึงกระซอกถามซ้ำ

“เข้าใจหรือยัง”

“เข้าใจค่ะ...”

ประกายตาโกรธเกรี้ยวจับจ้องราวกับจะขยี้ให้เธอเจ็บปวด อีก
ครู่หนึ่งก็กระแทกเสียงในลำคอแล้วหันเดินจากไป

พรรณรายหันมามองอย่างปลอบระคนอยากรู้ แต่ก็จำเป็น
ต้องสาวเท้าตามร่างใหญ่ไปโดยเร็ว ทิ้งให้ปัทมศรีที่ยืนหน้าเจื่อน
ต้องส่ายหน้าอย่างระอา

“แล้วทำไมสรต้องทำเรื่องยุ่งด้วยก็ไม่รู้”

หญิงสาวปาดน้ำตา

“พี่ส้ม สรตกเรือจริงๆ นะคะ สรวายน้ำไม่แข็งกล้วนน้ำจะแฉะ
แล้วจะกล้าโดดจากเรือได้ยังไง”

ปัทมศรีมองอย่างแปลกใจแล้วก็นึกได้ว่าภัตตรกล้วนน้ำและไม่เคย
ยอมหัวตว่ายจริงจึงมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว

“ตายจริง” เธออุทาน ปราดเข้ามาจับแขนน้องสาวไว้

“นี่สรตกเรือจริงๆ หรือ แล้วเป็นอย่างไบบ้าง”

ภัตตรร้องไห้ออกมา “จริงคะ สรเกือบตายแล้ว ดีแต่...”
เธอชะงักเมื่อนึกถึงคำขอร้องไม่ให้เปิดเผยชื่อเขากับใคร

“มีคนช่วยไว้.....”

“ใครช่วย”

หญิงสาวรู้สึกแปลกๆ ที่ต้องปิ่นเรื่อง “เรือชาวบ้านผ่านมา
พอดีคะ พอสรขึ้นฝั่งได้ก็โทรหาพี่ส้มแล้วนั่งแท็กซี่กลับบ้าน”

“โอ ขอขอบคุณคุณพระคุณเจ้า... รู้ไหมทุกคนตามหากันวุ่นไป
หมด คุณโยหน้าซัดหน้าเขียว เขาเป็นห่วงสรมาก”

“หรือคะ...”

“พรุ่งนี้คงมาหาแต่เช้า”

“สรไม่อยากพบพี่โย...”

“ทำไมล่ะ”

ภัสสรหน้าสลดไม่กล้าตอบ

ปัทมสีถอนใจ รู้แต่ว่าน้องสาวแง่งอนกับโยธินทั้งที่เคยมีท่าทีว่าชอบพอกันมากมาก่อน “ยังงี้ๆ ก็คุยกับเขาหน่อย รู้สึกว่าเขามีเรื่องอยากพูดกับสรหลายเรื่อง จำได้ไหมพ่อเพิ่งพูดกับสรว่ายังไง”

“ก็เพราะอย่างนั้นสรถึงไม่อยากพบพี่โยไงคะ กลัวว่าถ้าเขาพูดอะไรที่สรทำไม่ได้แล้วสรจะกลายเป็นคนอกตัญญูไป”

“มีอะไรที่โยจะขอมากไปจนสรทำให้ไม่ได้เที่ยวหรือ เขาแคร์สรมากนะ รู้ตัวหรือเปล่า”

“รู้ค่ะ แต่ว่าสรไม่... ไม่พร้อมที่จะ...” เธออ้าอึ้ง

“โยเป็นคนน่ารักนะ อยู่ๆ กันไปแล้วสรก็จะรักเขาเอง เชื่อพี่ซิ”

ภัสสรถอนใจ นี่แปลว่าปัทมสีก็เห็นดีด้วยที่เธอจะต้องแต่งงานกับโยธิน

ภัสสรจำเป็นต้องพูดออกมา “พี่ส้มคะ ที่สรตกเรือครั้งนี้ไม่ใช่เรื่องบังเอิญนะคะ คือว่า... มีคนบางคน... เอ่อ...”

ปัทมสีจ้องหน้าเธออย่างแปลกใจ

“อะไร มีคนผลักหรือ”

“ไม่... ไม่ใช่ค่ะ”

“งั้นมันยังงี้กัน”

“สรก็ไม่แน่ใจค่ะ แต่ว่าพี่คะนี่เป็นคนพาสรไปปล่อยไว้ตรงนั้น มันเป็นชอกช่องทางสำหรับลำเลียงของขึ้นเรือและปรกติเคยมีป้ายห้ามเข้ากันไว้ ตอนนั้นข้างบนแทบไม่มีใคร จะคุยกันตรงไหนก็ได้ ทำไมต้องพาไปตรงนั้นด้วย...”

“นี่สรคิดว่าชวนคะนี่เป็นคนทำหรือ เขาจะทำร้ายสรทำไม”

“สรไม่กล้าคิดหรือค่ะ แต่จริงๆ แล้วพอมาคิดดู สรเพิ่งนึกได้ว่าพี่คะนี่ทำท่าทางแปลกๆ เขาถามสรด้วยว่าถ้าคุณโยธินมาขอแต่งงาน สรจะขัดข้องอะไรไหม สรตอบว่าไม่ขัดข้อง สรไม่รู้ว่พี่คะนี่หลงรักคุณโยมานานแล้ว”

“อะไร ทำไมสรคิดมากมายไปอย่างนั้น”

หญิงสาวหน้าสลด “ถ้าพี่ส้มไม่เห็นด้วยก็ไม่ใช่ไรค่ะ สรไม่ได้อยากใส่ความใคร เพียงแต่ไม่อยากใกล้ชิดพี่โยอีกเท่านั้นเอง”

ปัทมสีจับแขนน้องสาว มองหน้าอย่างพยายามจะอ่านให้เข้าใจ “สรป็นเรื่องมากมายเพื่อที่จะตีตัวออกห่างคุณโยเท่านั้นเองหรือเปล่า คุณโยรักสรนะ หรือว่าสรมีใครอื่น”

หญิงสาวนึกถึง “ใครอื่น” แล้วก็นึกอยากเล่าเต็มประดา

“เปล่าค่ะ พี่ส้ม ไม่ใช่อย่างนั้น...”

ปัทมสีถอนใจ “เอาเถอะ นี่ดีก็มากแล้ว เรานอนกันก่อนแล้วค่อยคุยกันใหม่ดีกว่า แต่จะอย่างไรพี่ก็พร้อมจะฟังเสมอ มีอะไรก็บอกให้พี่รู้นะ ตกลงไหม”

“ค่ะ”

เธอรับคำ ในใจคิดกังวลว่าปัทมสีจะรับได้ไหมหากเธอบอกว่าผู้ชายที่เธอใฝ่ใจเป็นเพียงหนุ่มบ้านนอกที่เป็นลูกจ้างซึ่งสร้อยระย้าให้ความเมตตาอุปการะสนับสนุนจนเป็นที่ครหา

และภัสสรเองก็ไม่แน่ใจด้วยว่า สหสให้บริการอะไรบ้าง หญิงสาวใหญ่จึงเมตตาไยดีเขาถึงเพียงนั้น.....

สร้อยระย้าเองก็ตามหาสหส พอเรือจอดและทุกคนร่ำลากันก่อนจะแยกย้ายกลับเธอจึงพบชายหนุ่มรุ่นน้องชายคนเล็กนั่งรออยู่ในรถ

“สหส หายตัวได้หรือยังไ้ ตามหาเสียตัวไม่เห็น ลงจากเรือตั้งแต่เมื่อไหร่”

เสียงทุ้มตอบเจือหัวเราะ “นานแล้วครับ”

“งานสนุกนะ สหสทานอิมหรือเปล่า”

“อิมมากครับ”

“เอ๊ะ กลิ่นอะไรแปลกๆ ตัวชื้นๆด้วย” เธอจับเนื้อตัวเขา “สหสไปทำอะไรมาหรือ”

“ผมเดินเล่นที่ริมน้ำเลยสินะครับ”

สร้อยระย้าหัวเราะ ปาดปลายมือผ่านแก้มและคางซากคราที่ได้รูปอยู่ในเงามืดอย่างเอ็นดู

“ทีหลังอย่าชนอีกนะ”

ชายหนุ่มยิ้มอ่อน สัมผัสของนายจ้างบอกความในใจครั้งแล้ว ครั้งเล่า นี่เองคือสาเหตุที่โซควาสนาหลังไหลทับถมลงมา สร้อยระย้ารำรวยและมีอำนาจพอจะสนับสนุนปกป้องเขา เธอยังสาว และสวย มันไม่ได้ยากเลยสักนิด

“วันนี้พีเหนื่อยมากเลย แต่ก็ชื่นใจที่ทุกคนมีความสุข เสียอยู่อย่างเดียว ภัตสรลูกสาวเสียชิปไปโดยหายจากเรือไปเฉยๆ แต่ถึงยังไงก็โล่งใจที่เขาปลอดภัยดี ที่แรกนึกว่าจะเป็นเรื่องใหญ่เสีย แล้วชิ”

“หรือครับ เกิดอะไรขึ้นครับ”

“ไม่มีใครรู้แน่หรือว่าเกิดอะไรขึ้น เขาโทรมาบอกว่าพลัดตก เรือก็เลยว่ายน้ำเข้าฝั่ง ทางตาโยที่หน้าซีดหน้าเขียวเดินตามหาแทบ จะพลิกเรือ ไม่เห็นบอกว่ามีเรื่องทะเลาะอะไรกัน ส่วนเสียก็พูด ว่าลูกสาวชอบทำแผลงๆ”

เธอทำท่าหนักใจ “จริงชิ สหัฐจ๊กเด็กคนนี้ไม่ใช่หรือ ภัตสรเป็นเพื่อนกับรุ่นน้องของสหัฐ ที่โดนรถชนตายแล้วเลยไปบรรจุ กระดุกที่ต่างจังหวัดด้วยกันใช่ไหม”

“ครับ พอจะรู้จัก เขาและเพื่อนๆ ไปกับโยธิน แต่ว่าหากลับ โยธินต้องกลับก่อน พวกเขาหลายคนจะอยู่กันต่อก็เลยขอกลับมา กับผม”

“สหัฐ คิดว่าภัตสรเป็นคนยังไง เกเรไหม”

“ไม่ นีครับ แต่ยังไงก็ไม่รู้ ผมไม่ได้สนิทกับเขาเท่าไรนัก”

“เพราะไม่ชอบพ่อเขาด้วยใช่ไหม” เธอคาดเดา “พี่ว่า ท่าทางเขาเรียบร้อยดี ไม่น่าจะเกเรขนาดนั้น แต่ก็ไม่แนเหมือนกัน ก็เด็กมีปัญหาี่ แต่เล็กจนโตพอรักแต่พี่สาวไม่สนใจเขาเลย เรื่องนี้คนใกล้ๆ เท่านั้นถึงจะรู้”

“เพราะอะไรหรือครับ”

“ตอนหนุ่มๆ เสียเจ้าชู้มาก ปล่อยเมียสาวสวยให้ว่าเหว่ ตอนนั้นงานเขามีปัญหามาปรึกษาพี่ขง พี่ขงก็เลยแนะนำให้รู้จัก นายตำรวจคนหนึ่ง... เดียวนี้เป็นนายพลแล้วและก็ยังติดต่อกับพี่ขง อยู่เลย... ตอนนั้นยังไม่รู้กลายเป็นว่าเมียติดต่อกับนายตำรวจคนนี้ ได้ดีกว่า เสียเลยปล่อยให้เมียออกหน้าแทน เรื่องงานผ่านไปราบรื่นแต่ผิวเมียมีปัญหาขึ้น ตั้งแต่ภัตสรเกิดมา สองคนนี่ไม่ ออกงานสังคมด้วยกันอีกเลย แม่ภัตสรเก็บตัวเงียบ เสียเองมี บ้านเล็กบ้านน้อยไปทั่ว พอลูกโตได้หน่อยเมียก็หันมากินเหล้าจน ตายเพราะอุบัติเหตุ”

“แปลว่าภัตสรไม่ใช่ลูกของเสียชิปไปโดยหรือครับ”

“แหม เรื่องอย่างนี้ไม่มีใครกล้าสรุปหรอกจะ พี่เคยรู้จักก็ เห็นว่าเขาเป็นคนเรียบร้อย ไม่ใช่ผู้หญิงเจ้าชู้ใจง่ายสักหน่อย ดูจะเศร้าๆ เสียด้วยซ้ำ”

แล้วสร้อยระย้าก็เปลี่ยนเรื่องคุย สหัฐไม่กล้าซักถามเรื่องที่ เขาสนใจอยากฟังต่อ ได้แต่ฟังเรื่องนี้อีกฝ่ายยกมาพูด

ชายหนุ่มไม่ได้พูดถึงตัวเองเลยว่าคืนนี้เขาเห็นและทำอะไรมา บ้าง...

ในวันรุ่งขึ้น เด็กรับใช้ที่มากับเสื้อผ้าของชายหนุ่มไปซักรีดกับ ทำหน้าอยู่ยี่ บ่นกับเพื่อนสาวใช้ว่า “ดูเสื้อผ้าคุณสหัฐชิ มอมแมม ยิ่งกับเอาไปถูพื้นมาอย่างนั้นแหละ โอ้โฮ กลิ่นยังกับน้ำโคลนเนอะ”

ชวนคะนึงบังเอิญอยู่ในครัว “อะไรหรือ”

“เสื้อผ้าของคุณสหัฐคะ ยังกับไปคลุกโคลนมา อู๊ตาย ทางเกงนี่เลอะดินเป็นแถบเลย”

หญิงสาวสีหน้าเผือด เดินเข้ามาดึงเสื้อเชิ้ตแขนยาวสีขาวที่ถูก ย้อมเป็นสีกระดำกระด่างและทางเกงขายาวสีเข้มที่ยังขึ้นมาดู ทั้งๆ ที่ เคยรังเกียจเดียดฉันท์ที่ไม่ยอมจะเหลียวมองมาก่อน พอเห็นชุด สีหน้าเธอก็ยิ่งเผือดสีลง ส่งคืนแล้วหันเดินออกจากครัวไปโดยไม่พูด อะไรสักคำ

ภัตสรเคยพูดว่า “อยากว่ายน้ำเป็นจังเลย... สรเคยจมน้ำ ตอนเป็นเด็กก็เลยเป็นโรคกลัวน้ำ พยายามจะหัดแล้วไม่กล้า มัน ผังใจยังไงชอบกล”

ภัตสรว่ายน้ำไม่เป็น

แล้วเธอพาตัวรอดมาได้ยังไง.....

เสียงอ่อนๆ ที่ดังมาจากโทรศัพท์ทำให้ภัตสรพูดไม่ออก “เมื่อคืนพี่ตกใจและเป็นหวงมาก ไม่นึกเลยว่าจะเกิดเรื่องขึ้น แต่ดีใจ ที่น้องสรปลอดภัย ตกใจมากไหมคะ สบายดีหรือยัง”

ภัสสรไม่อยากจะเชื่อว่าชวนคะเน็งคิดร้าย หน้าซำยัง
โทรศัพท์มาปลอมขวัญอย่างเป็นห่วงเป็นใย ถ้าสหัสไม่พูดสะกิดใจ
ให้คิด เธอคงไม่มีวันจะเชื่อเป็นแน่

“สรสบายดีแล้ว ขอขอบคุณพี่คะเน็งที่เป็นห่วงค่ะ”

“พี่อยากมาหาห้องสรที่บ้าน จะได้ทำขนมอร่อยๆ มาปลอม
ขวัญยังงัยละคะ”

“อู๊ย ไม่ต้องหรอกค่ะ” เสียงเธอปฏิเสธเร็วจนอีกฝ่ายรู้สึก
ชวนคะเน็งผืนน้ำเสียงพูดว่า “พี่เป็นห่วงน้องสรมากจริงๆ นะคะ”

“ค่ะ แต่ว่า...เอ่อ... คือว่าสรต้องดูหนังสือเพราะว่าใกล้สอบ
แล้ว แล้วก็มีการสอบย่อยเก็บคะแนนอยู่เรื่อยๆ เลยไม่ค่อยมีเวลา
ค่ะ... เอ่อ คือบางทีก็ต้องไปติดกับเพื่อนๆ ด้วย คงไม่ได้อยู่ที่บ้าน
หรอกค่ะ”

“ถ้าอย่างนั้นเอาไว้ห้องสรวางเมื่อไหร่ค่อยเจอกันก็แล้วกัน
ถ้ามีอะไรจะใช้พี่ก็โทรมาเลยนะคะ ขอให้ห้องสรสุขภาพดีอย่าเจ็บ
อย่าไข้คะ”

ชวนคะเน็งวางโทรศัพท์ไปไม่นาน โยธินก็มาถึง ภัสสรรู้ว่า
ชายหนุ่มเป็นห่วงเธอด้วยใจจริง แต่เรื่องที่เกิดขึ้นทำให้เธออดคิดมาก
ไม่ได้

ทำไมชวนคะเน็งจึงรักหึงหวงรุนแรงปานนั้น

...คะเน็งเขาป้อนข้าวป้อนน้ำวิ่งตามจับผมแก้ผ้าอาบน้ำมาแต่
เล็กๆ เราโตมาด้วยกัน...

...ห้องนอนผมไม่มีอันตรายอะไรหรอกจ๊ะ คะเน็งก็เข้าๆ ออกๆ
ทุกวันทุกคืน จริงไหมจ๊ะ คะเน็งคนสวย...

ภัสสรเพิ่งจะมารู้สึกผิดแปลกเมื่อรำลึกนึกย้อนไปถึงท่าทีของคน
ทั้งสอง เธอเพิ่งจะรู้สึกว่สายตาทำทางที่ชวนคะเน็งมีต่อชายหนุ่มนั้น
ไม่ใช่ธรรมดา แล้วก็สงสัยขึ้นมาว่าหนุ่มเจ้าเสน่ห์แพรวพราวคนนี้
มีความสัมพันธ์อันที่ใดกับพี่เลี้ยงกันแน่ แม้แต่กับพรรณรายซึ่งเป็น
คนของพ่อเธอ เขาก็ยังเคยสร้างปัญหาให้เธอบาดตาบาดใจมาแล้ว
แล้วกับพี่เลี้ยงสาวสวยที่อยู่ด้วยกันในบ้านเดียวกันคนนี้เล่า เขาเคย
ก้าเกินจนอีกฝ่ายปักใจรักแนบแน่น และทนไม่ได้ที่เขาหมายใจจะ
แต่งงานกับหญิงอื่นหรือเปล่า

สีหน้าขริม ท่าทีแปลกแยกของภัสสรทำให้โยธินชะงัก ที่ตั้งใจ
จะเข้ามาโอบกอดปลอมขวัญจึงได้แต่ลังเล

“เมื่อคืนพี่หาสรเสียแทบแย่ เป็นห่วงมากๆ เลยรู้ไหม”

“สรขอโทษที่ทำให้เป็นห่วงค่ะ”

“บอกพี่ได้ไหมว่าสรตกเรือได้ยังงัย”

ความรู้สึกเมื่ออยู่ในช่วงของอันตรายตามมาหลอกหลอน
สีหน้าเธอเผือดเมื่อเล่าออกมา “สรไปเกาะตรงราวรั้วที่มันเป็นประตู
แล้วบังเอิญไม่ได้ใส่กลอนเข้าค่ะ มันเปิดออกไปแล้วสรก็จับไว้ไม่ทัน
ก็เลยตกลงไปในน้ำ... แล้วพอดี...” เธอยิ้มออกมา “มีคนเห็นก็เลย
ช่วยไว้”

“ใครเป็นคนช่วยสร พี่อยากจะไปขอบคุณเขาสักครั้ง”

ประกายตาเธอสะท้อนประกายวาว พุดยิ้มๆ

“สรขอบคุณไปแล้วค่ะ”

“เราน่าจะตอบแทนบุญคุณเขาอะ”

“เขาไม่ต้องการให้ตอบแทนอะไรเลยคะ ไม่ยอมให้... เอ่อ
ไม่ยอมบอกชื่อด้วยซ้ำ...”

“เราน่าจะเล่นงานทางเจ้าของเรือที่เล่นเล่อทำให้เกิดอันตรายขึ้น
อย่างนั้น มีอย่างหรือปล่อยให้ประตูรั้วเปิดไว้ไม่คำนึงถึงความ
ปลอดภัยของผู้โดยสารเลย”

“ช่างเถอะค่ะ ถึงยังงัยสรก็ปลอดภัยแล้ว แต่พี่โยเดือนทาง
เรือไว้สักหน่อยก็ดี คราวหน้าจะได้ไม่เกิดเรื่องกับคนอื่น”

“พี่จะแจ้งไป... พี่น่าจะพาสรไปทำบุญที่รอดมาได้” เขาจับ
มือเธอดึงเข้าไปกอด

ภัสสรเบี่ยงกายหนี สีหน้าไม่มีอารมณ์ซาบซึ่งร่วมด้วย
พอพรรณรายเข้ามา เธอก็หาทางเลี่ยงออกไป ไม่สนใจ
ว่าชายหนุ่มจะมองหาหรือว่าจะรู้สึกอย่างไร

ภัสสรไม่ได้รังเกียจโยธินหรือว่าหึงหวงพรรณรายอีกแล้ว
ถึงอย่างไรพรรณรายก็ดูแลเธออย่างดีและยังคอยออกหน้าแก้ตัวแทน
เธอกับชิปไต่ยเสมอ

ในบัดนี้คนที่เธอนึกถึงตลอดเวลาจนไม่สนใจใครอื่นทั้งนั้น คือ
หนุ่มใหญ่ที่นำความรู้สึกแปลกใหม่มาให้ และยังช่วยชีวิตเธอไว้อีก
ด้วยต่างหาก.....